

ตอนที่ 1

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และการอ่าน

บทที่ 1

ภาษาศาสตร์คืออะไร

เค้าโครงเรื่อง

1. ความหมายของภาษา
2. ความหมายของภาษาศาสตร์
3. ประวัติความเป็นมาของวิชาภาษาศาสตร์
4. การแบ่งขอบข่ายของวิชาภาษาศาสตร์

สาระสำคัญ

1. นักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่มองภาษาในลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ เริ่มจากการพูด การถ่ายทอดวัฒนธรรม นิสัย ความไม่คงที่แน่นอน และนักภาษาศาสตร์จะให้ความสนใจภาษาพูดมากเป็นพิเศษ

2. ภาษาศาสตร์คือวิทยาศาสตร์ทางภาษา ซึ่งมีวิธีการและกระบวนการในการศึกษาอย่างมีหลักเกณฑ์ เพื่อทำความเข้าใจธรรมชาติและโครงสร้างของภาษาต่างๆที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน หรือช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เพื่อตอบปัญหาที่มนุษย์ต้องการเกี่ยวกับภาษา เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารอย่างเป็นระบบ

3. นักภาษาศาสตร์ได้นำเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาภาษาอย่างจริงจัง ในช่วงทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 19 การเคลื่อนไหวในการศึกษาภาษาตามแนวใหม่ได้มีแนวโน้มเปลี่ยนไปในแต่ละช่วงเวลาในระยะ 50 ปีแรก จาก ค.ศ. 1820-1875 เป็นยุคบุกเบิกของการศึกษาภาษา ซึ่งพบว่าภาษามีลักษณะไม่หยุดนิ่ง มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จากปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 การศึกษาภาษานั้นด้านเสียง ต่อจากนั้นมีการศึกษาด้านโครงสร้าง และในตอนกลางศตวรรษที่ 20 (ค.ศ. 1950 เป็นต้นมา) ได้มีการนำหลักการทางภาษาศาสตร์ไปประยุกต์ใช้กับศาสตร์อื่นๆ ทำให้ภาษาศาสตร์ขยายวงกว้างขึ้น

4. เนื่องจากมีการประยุกต์ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ไปใช้ร่วมกับศาสตร์แขนงอื่น เช่น สังคมวิทยา จิตวิทยา มานุษยวิทยา และศาสตร์คอมพิวเตอร์ จึงทำให้ขอบข่ายของภาษาศาสตร์มีวงกว้างขึ้น และมีการศึกษาได้หลายลักษณะ เช่น การศึกษาภาษาในปัจจุบัน และการศึกษาภาษาเชิงประวัติ เป็นต้น ในด้านเนื้อหาและโครงสร้าง ก็จะมีการแบ่งวิชาภาษาศาสตร์ออกไปเป็นแบบเฉพาะเจาะจงหรืออนุภาค และแบบวงกว้างหรือมหภาค ซึ่งรวมเอาศาสตร์ต่างๆ เข้ามาร่วมด้วย เช่น จิตภาษาศาสตร์ สังคมภาษาศาสตร์ และภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาเนื้อหาในบทเรียนนี้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถ

1. อธิบายความหมายของคำว่า "ภาษา" ได้ถูกต้อง
2. อธิบายความหมายของคำว่า "ภาษาศาสตร์" ได้ถูกต้อง
3. ลำดับประวัติความเป็นมาของวิชาภาษาศาสตร์โดยสังเขปได้ชัดเจน
4. จำแนกการแบ่งขอบข่ายของวิชาภาษาศาสตร์ได้ครบถ้วน

ความรู้เรื่องภาษาศาสตร์ซึ่งจะใช้เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจความหมายของคำว่า "ภาษา" และ "ภาษาศาสตร์" เสียก่อน นอกจากนั้นยังต้องทำความเข้าใจถึงประวัติความเป็นมาของวิชาภาษาศาสตร์โดยสังเขป ตลอดจนจำแนกการแบ่งขอบข่ายของวิชาภาษาศาสตร์ด้วย การทำความเข้าใจเรื่องดังกล่าวแล้วจะช่วยให้ผู้เรียนมีพื้นฐานในการทำ ความเข้าใจรายละเอียดเนื้อหาของภาษาศาสตร์ในตอนต่อไปได้ดียิ่งขึ้น

1. ความหมายของภาษา

คำว่า "ภาษา" (Language) ในที่นี้ได้มีผู้ได้ให้นิยามไว้หลายอย่างด้วยกัน แต่ภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์(1)ได้สรุปลักษณะของภาษาไว้ 8 ประการ

ด้วยกันดังนี้

1) ภาษาเป็นเรื่องของมนุษย์ (Language is human) มนุษย์เท่านั้นที่ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายที่เป็นนามธรรมได้ สัตว์ต่างๆ เช่น ผึ้ง ปลา วาฬ และสัตว์อื่นๆ อาจจะใช้สัญญาณส่งความหมายต่อเนื่องกันได้ แต่นักภาษาศาสตร์ยังไม่ยอมรับว่าภาษาของสัตว์เป็นภาษาที่มีระบบในการสื่อสารที่สมบูรณ์ได้ เพราะเสียงที่สัตว์ใช้ติดต่อกันไม่มีความหมายโดยเฉพาะเจาะจงอย่างเช่นภาษาของมนุษย์

2) ภาษาที่แท้จริงคือภาษาพูด (Language is primarily oral) ตัวหนังสือเป็นเพียงตัวแทนของภาษาพูด แต่ถ้าภาษาพูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ ภาษาเขียนก็ไม่สามารถใช้แทนภาษาพูดเช่นเดียวกัน ภาษาพูดเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติของเจ้าของภาษา ซึ่งจะประกอบด้วย คำย่อ ส่วนวนโวหาร คำตลาด(Slang) และคำรวบรัด ฟังดูเหมือนเป็นคำพูดเดียว ตัวอย่างเช่นในประโยคภาษาอังกฤษที่ว่า How are you? อาจจะพูดต่อเนื่องเหมือนเป็นคำเดียวกันว่า "howaryu?" "It is a book" ก็มักจะได้ยินเป็น "Itza book" เป็นต้น ในภาษาเขียน ลักษณะสำคัญของเสียง เช่น การลงเสียงหนักเบาในคำ การขึ้นลงของเสียงในประโยค และการเว้นช่วงในคำก็จะไม่ปรากฏให้เห็น ดังตัวอย่างประโยคที่ว่า "Are you going to wear that dress?" ถ้าเราอ่านจากตัวหนังสือในใจ เราจะไม่พบเครื่องหมายแสดงลักษณะสำคัญของเสียงดังกล่าวแล้วเลย คงเป็นประโยคที่มีตัวหนังสือธรรมดา เว้นแต่เมื่อเราจะอ่านออกเสียงจึงจะทราบว่า มีเสียงลักษณะต่างๆ รวบรวมอยู่ด้วย

3) ภาษาถ่ายทอดวัฒนธรรม (Language is culturally transmitted) ตัวอย่างประโยคต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นว่า เจตคติและค่านิยมจะแฝงอยู่ในโครงสร้างของภาษา เช่น ประโยคที่ว่า

a. I dropped the plate, (ฉันทำจานแตก) (เป็นภาษาอังกฤษ)

b. The plate fell from me. (จานตกจากฉัน) (เป็นภาษาสเปน)

จะเห็นว่าโครงสร้างภาษาอังกฤษและภาษาสเปนแตกต่างกัน ทั้งๆที่มีความหมายเดียวกัน ภาษาเป็นเนื้อในของวัฒนธรรม เพราะภาษาเป็นสื่อที่ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของคน และภาษาจะนำทางให้เราคิดและเข้าใจปัญหาและกระบวนการทางสังคมได้

สำหรับภาษาไทยและภาษาอังกฤษก็มีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบและเนื้อหาในการพูดหรือทักทายปราศรัยเช่น

English : What can I do for you?

How do you do?

Thai : ไปไหนมานะ

4) ภาษาเป็นสิ่งที่กำหนดขึ้นและมีระบบ (Language is arbitrary and systematic) ทุกภาษาจะมีโครงสร้างที่จำเพาะเจาะจงและได้กำหนดไว้แล้ว โครงสร้างนี้จะควบคุมการวางรูปประธาน กริยา และกรรม หรือส่วนขยายของประโยค ตัวอักษรที่ว่า "blla si rde het" เมื่ออ่านแล้วจะไม่มี ความหมาย แต่ถ้าเขียนเสียใหม่เป็น "ball the red is" ก็ยังไม่ได้ใจความอยู่ดี แต่ถ้าเขียนเรียงตามลำดับเป็น "The ball is red." ก็จะมี ความหมายขึ้นมา

เด็ก ๆ จะสามารถเรียนโครงสร้างของภาษาได้ด้วยตัวของเขาเอง โครงสร้างเหล่านี้ประกอบด้วยการเรียงคำพูด วัฏธูปัจจัยและความสัมพันธ์ระหว่างคำต่อคำ เมื่อเด็กอ่านประโยคที่ว่า "The glings glonged glorily in the goag" เราอาจจะวิเคราะห์ได้ว่า glings เป็นประธานของประโยค "glonged" เป็นกริยา "glorily" เป็นกริยาวิเศษณ์ และ "goag" เป็นคำนามทำหน้าที่กรรมของบุพบท เป็นต้น

5) ภาษาคือนิสัย (Language is habit) มันเป็นพฤติกรรมที่เรารู้มา

ผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษาจะบอกไม่ได้ว่าเขาพูดเสียงอะไร หรือคำอะไรบ้าง หรือไม่ได้สังเกตเสียงที่พูดมีลำดับอย่างไร เขาจะนึกถึงแต่ความคิดหรือสิ่งที่จะถ่ายทอดออกไป ความเชื่อมโยงของเสียงในบางตำแหน่งจะเป็นไปโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นเด็ก ๆ จะเกิดนิสัยในการใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติเมื่อเขาเริ่มเรียนในชั้นประถมหนึ่ง ทั้งนี้เพราะภาษาเป็นพฤติกรรมที่เรียนรู้มาจากการได้ยินได้ฟังซ้ำๆ เวลาที่เด็กเรียนภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ในบรรยากาศที่เป็นอิสระ ผ่อนคลาย และลองผิดลองถูก เด็กก็จะมีโอกาสพูดผิด จะแก้ไขและพูดซ้ำโดยไม่ต้องออกแรงเป็นพิเศษแต่อย่างใด ครั้นเมื่อได้เรียนภาษาใดภาษาหนึ่งเพิ่มขึ้นเป็นภาษาที่สอง ก็จะมีการแทรกแซงระหว่างรูปแบบของเสียงสองอย่าง และจำเป็นต้องมีการพูดซ้ำ การแก้ไข และการฝึกฝนอย่างเห็นได้ชัด

6) ภาษาเป็นเรื่องเฉพาะตัว (Language is personal) ภาษาเป็นการสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ (Image) ของผู้พูด ภาษาเป็นสื่อเบื้องต้นที่เขาจะถ่ายทอดสิ่งทั้งหมดที่เขาเห็นหรือที่มุ่งหวังจะเป็น ผู้พูดจะใช้ถ้อยคำสำนวนบางอย่างตามแบบฉบับของเขา

7) ภาษาของแต่ละกลุ่มไม่มีดีหรือเลว ไม่มีถูกหรือผิด (Language of a given group is neither "good" or "bad" nor "right" or "wrong") ภาษาเป็นการสื่อสาร ภาษาอังกฤษที่พูดกันในท้องถิ่นนอกเหนือจากภาษาที่เป็นมาตรฐานหรือพูดกันทั่วไปจะเรียกว่าเป็นภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐาน (nonstandard) มากกว่าภาษาที่ไม่ได้มาตรฐาน (substandard)

8) ภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างช้า ๆ (Language is always changed slowly) ในภาษาหนึ่ง ๆ จะมีคำพูดที่คงที่แน่นอนอยู่เป็นจำนวนมาก คำเหล่านี้ทั้งผู้เฒ่าผู้แก่และเด็กใช้อยู่เป็นประจำ แต่เมื่อเวลาผ่านไป 200-300 ปี

ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงของคำพูดที่เคยรวบรวมไว้ในพจนานุกรม อย่างไรก็ตาม ใน ศตวรรษที่ 20 นี้ ก็จะมีคำใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่นคำว่า television, hara-kari, หรือภาษาตลาดที่ว่า "It's the bee's knees." หรือ "the cat's pajama." ถ้อยคำสำนวนใหม่ ๆ ก็เพิ่มเข้าไปในพจนานุกรม และคำเก่า ๆ บางคำก็หายไปมีคำใหม่เข้ามาแทนที่ ดังนั้นภาษาจึงเปรียบเสมือน สิ่งมีชีวิต เกิดขึ้นมาเจริญก้าวหน้า แล้วค่อย ๆ ตายไปเช่นเดียวกับคนเรา เพราะ คนเป็นผู้สร้างภาษาขึ้นมา คนใช้ภาษาและก็เลิกใช้ภาษาที่เขาเองเป็นผู้คิดขึ้นมา

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1		
จงตอบคำถามต่อไปนี้โดยเขียนเครื่องหมายลงในช่องถูก หรือ ผิด		
ข้อใดเป็นลักษณะของภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์สมัยปัจจุบัน	ถูก	ผิด
1. ภาษาที่แท้จริง คือภาษาเขียน	☐	☐
2. มนุษย์ถ่ายทอดวัฒนธรรมได้ทางภาษา	☐	☐
3. ภาษาจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	☐	☐
4. ภาษาของชาวไทยภูเขาไม่เป็นภาษาไทยแบบมาตรฐาน	☐	☐
5. ภาษาเป็นเรื่องของมนุษย์และสัตว์ที่ใช้ในการสื่อความหมายกัน	☐	☐

2. ความหมายของภาษาศาสตร์

ภาษาศาสตร์ (Linguistics) มีความหมายได้ 2 อย่าง (2) คือ
1) หมายถึง การศึกษาธรรมชาติและโครงสร้างของภาษาใดภาษาหนึ่งและภาษาโดยทั่วไป 2) หมายถึง การศึกษาธรรมชาติของการสื่อสารด้วยภาษา (Language communication)

วิธีการที่นักภาษาศาสตร์ (Linguist) ใช้ในการศึกษาภาษาส่วนมากเป็นแบบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้น เราจึงมักได้ยินคำนิยามของภาษาศาสตร์เสมอว่าเป็นวิทยาศาสตร์ทางภาษา เพราะมีการศึกษาวิจัยทางภาษาโดยการตั้งสมมติฐานเพื่อพิสูจน์หลักเกณฑ์และกฎต่างๆ ที่เกี่ยวกับโครงสร้างและลักษณะของภาษาแต่ละภาษา (3)

การศึกษาภาษาทั่วไปในชีวิตประจำวัน จะเป็นการศึกษาเพื่อใช้ในการสื่อสารต่างๆ เช่น การเรียนทักษะทางภาษาพูด หรือ การเขียน เพื่อติดต่อสื่อสารด้านส่วนตัว หรือทางธุรกิจ แต่การศึกษาที่เรียกว่าภาษาศาสตร์ เป็นการศึกษาตัวภาษาในฐานะเป็นเนื้อหาในตัวของมันเอง ไม่ใช่เป็นการศึกษาภาษาในฐานะเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง (4)

ดังนั้น ภาษาศาสตร์จึงเป็นการศึกษาในเชิงวิเคราะห์ เพื่อพยายามที่จะตอบคำถามต่างๆ เกี่ยวกับภาษา เช่น ภาษาประกอบขึ้นด้วยอะไรบ้าง ส่วนประกอบของภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างไร ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ทำไมภาษาจึงเปลี่ยน มนุษย์เรียนภาษาอย่างไร ทำไมมนุษย์ในสังคมเดียวกันจึงใช้ภาษาต่างกัน เป็นต้น (5)

ความจริงคำว่า "ภาษาศาสตร์" นี้เป็นคำที่เพิ่งจะนำมาใช้เป็นครั้งแรกในตอนกลางของศตวรรษที่ 19 นี้เอง เพื่อเน้นความแตกต่างระหว่างวิธีการใหม่ที่ใช้ในการศึกษาภาษากับวิธีการเก่าที่นักภาษาเคยใช้มาแต่เดิม ซึ่งอยู่ในขอบเขตของวิชาการศึกษาภาษาและวรรณคดี (Philology) ความแตกต่างระหว่างวิธีการศึกษาแบบใหม่กับวิธีการศึกษาแบบเดิมส่วนใหญ่อยู่ที่ เจตคติ (Attitude) การเน้น (Emphasis) และจุดมุ่งหมาย (Purpose) ในการศึกษาภาษา นักภาษาตามแนวเก่าที่เรียกว่า Philologist มักจะสนใจประวัติความเป็นมาของภาษาเป็นหลักในผู้

ภาษาเหล่านั้นจะเป็นภาษาเขียนที่ปรากฏในหนังสือตำราต่างๆ นอกจากนี้ก็เป็นเนื้อหาทางวรรณคดีและวัฒนธรรม แต่นักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่ที่เราเรียกว่า Linguists แม้ว่าจะสนใจในภาษาเขียนและพัฒนาการของภาษาในระยะเวลาที่ผ่านมาก็ตาม มักจะให้ความสำคัญกับภาษาพูด (Spoken Language) และต่อปัญหาในการวิเคราะห์ภาษาที่ปรากฏอยู่ในสมัยใดสมัยหนึ่งโดยไม่คำนึงถึงประวัติความเป็นมาของภาษานั้นๆ โดยหลักการแล้วนักภาษาศาสตร์สนใจภาษาทุกภาษา ไม่ได้สนใจเฉพาะแต่ภาษาที่เป็นแหล่งวรรณกรรมสำคัญของโลกเท่านั้น(6)

<u>กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2</u> จงเขียนคำตอบสั้นๆ 1.ภาษาศาสตร์คือ_____ 2.การเน้นของนักภาษาศาสตร์ในการศึกษาภาษาคือด้านใด (1)_____ (2)_____ (3)_____
--

3. ประวัติความเป็นมาของวิชาภาษาศาสตร์

ภาษาศาสตร์หรือการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์นี้ มิใช่เป็นเรื่องใหม่เท่าไรนัก ที่ดูประหนึ่งว่าเป็นเรื่องใหม่สำหรับคนส่วนมากเพราะว่า เพิ่งจะมีการพูดหรือการอภิปรายกันอย่างกว้างขวางเมื่อไม่นานมานี้เองถึงเรื่องนักภาษาศาสตร์ วิชาภาษาศาสตร์ และการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ ในเรื่องดังกล่าวมานี้ ไม่ได้พูดถึงถึงความเป็นมาของการนำเอาวิธีวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาภาษาซึ่งได้กระทำมา

นับเป็นเวลาร้อยกว่าปีมาแล้ว คนมักจะหันไปสนใจในเชิงโจมตีสิ่งที่นักภาษาศาสตร์คิดค้นออกมาว่า เป็นทฤษฎีของพวกเขาหัวรุนแรงกลุ่มเล็กๆ ที่พยายามหาทางป้องกันด้วย “คำกล่าวที่สูงส่งและแน่นอนตรง” แต่นักภาษาศาสตร์สมัยใหม่ผนวกเอาความรู้ใหม่เกี่ยวกับธรรมชาติ และหน้าที่ของภาษาของมนุษย์ที่ยังไม่เคยเปิดเผยต่อสาธารณชน นับตั้งแต่ช่วงสิบห้าปีแรกของศตวรรษที่ 19 นี้เอง ความรู้เหล่านี้ก็ได้มาจากผลงานซึ่งนักภาษาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงได้ศึกษาวิจัยเอาไว้

ศาสตราจารย์ Charles C. Fries(7) นักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันซึ่งเป็นปรมาจารย์ด้านการนำหลักภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนภาษาและการสอนอ่าน ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของวิชาภาษาศาสตร์โดยแบ่งออกเป็น 4 สมัยคือ

3.1 ระหว่าง ค.ศ.1820 ถึง ค.ศ.1875

3.2 ระหว่าง ค.ศ.1875 ถึง ค.ศ.1925

3.3 ระหว่าง ค.ศ.1925 ถึง ค.ศ.1950

3.4 ระหว่าง ค.ศ.1950 ถึง ค.ศ.1960 (และถึงสมัยปัจจุบัน)

3.1 ยุคเริ่มต้นของการศึกษาภาษาตามแนวใหม่ (ค.ศ.1820 ถึง ค.ศ.1875)

ยุคบุกเบิกของการนำวิธีการใหม่มาใช้ในการศึกษาภาษา เริ่มจากผลงานของปราชญ์ทางภาษา 2 ท่านคือ

1) Erasmus Rask นักภาษาศาสตร์ชาวเดนมาร์ค ได้เขียนหนังสือเรื่อง Investigation on the Origin of the Old Norse or Icelandic Language ซึ่งได้รับการตีพิมพ์ในปี ค.ศ.1818

2) Jakob Grimm ชาวเยอรมัน ได้เขียนหนังสือเรื่อง Deutsche Grammatik (ไวยากรณ์เยอรมัน) ซึ่งได้รับการตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ.1822

ผลงานการศึกษาด้านภาษาของนักปราชญ์ทางภาษาทั้งสองท่านนี้ได้เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาด้านภาษาต่อเนื่องกันมาอีกเป็นเวลายาวนาน มีลักษณะสำคัญที่เป็น

การศึกษาแบบวิทยาศาสตร์อยู่ 2 ประการ กล่าวคือ ประการแรก มีลักษณะเป็นแบบสะสมเพิ่มพูน (Accumulative) นั่นคือผลการศึกษาจะสืบเนื่องอ้างอิงจากการศึกษาที่กระทำมาก่อน และ ประการที่สอง มีลักษณะเป็นแบบไม่ใช่วิธีส่วนตัว (Impersonal) นั่นคือเทคนิควิธีการที่ใช้จะนำไปสู่การตีความและขยายความซึ่งมีผู้รู้ผู้ชำนาญเป็นผู้รับรอง ดังนั้น ผลการศึกษาวิจัยที่จะเป็น "ศาสตร์" (Science) ขึ้นมาจึงไม่เป็นเพียงทฤษฎีของใครคนหนึ่ง หากแต่เป็นทฤษฎีที่เป็นสากล

การศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่ ค.ศ.1825 เป็นผลงานของนักค้นคว้าวิจัยที่ทำการสำรวจรวบรวม ปรับปรุงแก้ไขและนำเอาเทคนิควิธีการที่ใช้ได้ผลแล้วมาเผยแพร่ต่อไป

นักปราชญ์ทางการศึกษาด้านภาษาท่านหนึ่งที่ได้รับการยอมรับทั่วไปคือศาสตราจารย์ William Dwight Whitney แห่งมหาวิทยาลัย Yale สหรัฐอเมริกา ได้กล่าวปาฐกถาต่อเนื่องกันถึง 6 ครั้งที่สถาบันสมิธโซเนียน ในกรุงวอชิงตัน ดี ซี ในระหว่างปี ค.ศ.1863 เรื่อง "หลักการของวิทยาศาสตร์ทางภาษา" (On the Principles of Linguistic Science) รายละเอียดของปาฐกถาชุดนี้ได้รับการตีพิมพ์ต่อมาในปี ค.ศ.1867 เป็นหนังสือที่รวบรวมเอาปาฐกถาเพิ่มเติมอีก 6 ครั้งโดยมีชื่อเรื่องว่า "ภาษาและการศึกษาภาษา : รวมปาฐกถา 12 เรื่องว่าด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์แห่งภาษา" (Language and the Study of Language: Twelve Lectures on the Principle of Linguistic Science)รวมปาฐกถาชุดนี้ ศาสตราจารย์ Whitney ได้นำไปประกอบในการสอนเรื่องวิทยาศาสตร์ทางภาษาที่มหาวิทยาลัย Yale แห่งสหรัฐอเมริกา

ผลงานที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งที่มีส่วนสนับสนุนการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์คือการจัดทำพจนานุกรม Oxford English Dictionary ซึ่ง Sir James Murray เป็นผู้อำนวยการกองบรรณาธิการในปี ค.ศ. 1878 และได้ปรับปรุงแก้ไขพิมพ์เป็นรูปเล่มสมบูรณ์ในปี ค.ศ.1928 ผลงานชิ้นนี้ได้พัฒนามาจากงานของ Dr.Samual Johnson ในปี ค.ศ.1755 ซึ่งนับได้ว่าผลงานการศึกษาภาษาแบบใหม่ได้เริ่มมาตั้ง

แต่ช่วงปี ค.ศ.1820 - 1875 ในระยะห้าสิบปีแรกนี้ มีข้อสรุปเกี่ยวกับการศึกษา
ภาษาแบบใหม่อยู่ 3 ประการคือ

1) ภาษาไม่มีลักษณะหยุดนิ่งหรือตายตัว ตรงกันข้าม จะมีการเปลี่ยนแปลง
อยู่ตลอดเวลา เป็นที่คาดหมายว่าทุกภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงในทุกๆช่วง เวลาที่
ผ่านมา

2) การเปลี่ยนแปลงของภาษาดังกล่าวแล้วนั้น มิใช่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
โดยอิสระ ไม่มีการต่อเนื่อง หากแต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีรูปแบบที่คงที่แน่นอน
สามารถสรุปการขยายความให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของภาษา และกำหนดตระกูลของ
ภาษา (Families of languages) ขึ้นมาได้ ข้อสรุปที่ว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลง
ที่เป็นระบบแน่นอนนั้น สามารถทดสอบได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์

3) การเปลี่ยนแปลงของภาษา ไม่ได้เป็นผลมาจากข้อผิดพลาดรู้เท่าไม่ถึง
การณ์หรือความสะเพร่าของผู้พูด ข้อสรุปที่ว่า การใช้ภาษาที่เป็นปรกติธรรมดาของผู้
พูดและผู้เขียนที่เป็นเจ้าของภาษา จะเป็นพื้นฐานของความถูกต้องของภาษาในชุมชน
นั้น ทำให้สร้างพจนานุกรมเช่น Oxford Dictionary ขึ้นมาได้

#

กิจกรรมการเรียนรู้ 3

จงเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

1. ในยุคเริ่มต้นของภาษาศาสตร์แนวใหม่คือ ค.ศ.ใด
 1. 1820-1875
 2. 1875-1925
 3. 1925-1950
 4. 1950-ปัจจุบัน
2. Erasmus Rask เป็นคนชาติใด
 1. เดนมาร์ค
 2. สวีเดน
 3. อังกฤษ
 4. ฝรั่งเศส
3. Jacob Grim แต่งหนังสือเรื่องอะไร
 1. ไวยากรณ์เยอรมัน
 2. วิธีการศึกษาภาษา
 3. นิทานสำหรับเด็ก
 4. หลักการของวิทยาศาสตร์ทางภาษา
4. การศึกษาภาษาในยุคเริ่มต้นมีจุดเน้นด้านใด
 1. เสียงภาษา
 2. โครงสร้างภาษา
 3. การเปลี่ยนแปลงของภาษา
 4. ถูกทุกข้อ

3.2 ยุคที่สองของพัฒนาการของภาษาศาสตร์ (ค.ศ.1975-ค.ศ.1925)

ผลงานของ Whitney เกี่ยวกับการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ทั้ง 2 เล่ม เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของพัฒนาการของภาษาศาสตร์ การเปลี่ยนแปลงยุคที่สองที่นำไปสู่ความรู้ใหม่ทางภาษาศาสตร์เริ่มจากปี ค.ศ.1870 ด้วยการตีพิมพ์บทความที่เป็นผลจากความพยายามแก้ปัญหาที่เกิดจากความไม่แน่นอนที่มีมากมาย หรือชื่อยกเว้นในเรื่อง "กฎของเสียง" ที่ตั้งขึ้นมาใช้กับภาษาตระกูลอินโด-ยูโรเปียน

การศึกษาค้นคว้าด้านภาษาศาสตร์ในช่วง 50 ปีที่สอง คือช่วงระหว่าง ค.ศ. 1875 ถึง ค.ศ. 1925 มีข้อสรุปได้ดังนี้

1) ลักษณะของเสียงในแต่ละภาษา แม้แต่ภาษาที่ไม่มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือภาษาของผู้ที่ไม่รู้หนังสือและไม่ได้รับการศึกษาในโรงเรียน มีลักษณะที่คงที่แน่นอน การเปลี่ยนแปลงของเสียงจะเป็นแบบขนานใหญ่ มีรูปแบบและค่อยๆ เปลี่ยนไปภายในภาษาใดภาษาหนึ่งโดยเฉพาะ หรือภาษาถิ่นจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงของเสียงไม่ได้มีผลกระทบต่อลักษณะของความหมายหรือการเลือกใช้โดยจงใจส่วนบุคคลของเจ้าของภาษา การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะเกิดขึ้นเป็นปกติวิสัย จึงสามารถทำนายการเปลี่ยนรูปคำในภาษาถิ่นหรือภาษาที่เกี่ยวข้องกันได้ค่อนข้างแน่นอน ก่อนที่คำพูดจะเปลี่ยนไปจริงๆ

2) การมีคำที่มีความหมายหลายอย่างเป็นเรื่องปกติ มิใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด เราคาดหวังได้แน่นอนว่าคำที่ใช้บ่อยๆ ในภาษาต่างๆ จะมีความหมายหลากหลายอย่างน่าพิศวง มิใช่แต่เพียงความหมายตามตัวอักษร และความหมายแบบภาพพจน์เพียง 2-3 ความหมายเท่านั้น

3) เราสามารถนำเอาคุณลักษณะที่สืบทอดของเสียงต่างๆ และการลงเสียงหนักเบาในคำของภาษาและภาษาถิ่นมาวิเคราะห์และอธิบายในลักษณะการเคลื่อนไหวทางกายภาพที่มันปรากฏขึ้นได้ และในชนิดจำเพาะของการสั่นสะเทือนที่ทำให้มีลักษณะเฉพาะทางคลื่นเสียงที่เรียกว่า acoustic characteristics (ดังปรากฏจากแถบคลื่นของเสียงจากเครื่องมือวิเคราะห์คลื่นเสียงที่เรียกว่า Sound spectrogram)

4) จากการยอมรับในสมมติฐานที่ว่า ลักษณะการใช้ภาษาตามปกติของเจ้าของภาษาเป็นพื้นฐานของความถูกต้อง ซึ่งนำมาใช้ในการสร้างพจนานุกรมทางประวัติของภาษา รวมทั้งการสำรวจด้านภาษาถิ่นเพื่อสร้างภูมิศาสตร์ทางภาษา (Linguistic geography) ช่วยให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นว่าจะสามารถใช้ภาษา

ได้หลายๆทาง และยังมีความจำเป็นมากขึ้นที่จะต้องควบคุมกันอย่างจริงจัง ทั้งในด้านการรวบรวมข้อมูลและการศึกษาวิจัยข้อมูลต่างๆ การใช้เนื้อหาต่างๆให้ได้ผลดี ข้อมูลที่ได้มาจึงมีใช้แต่เพียงจากการสังเกตเท่านั้น ต้องมีการตรวจสอบที่เป็นระบบตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เช่นจากการสุ่มตัวอย่างแบบควบคุม การจัดหาข้อมูลที่สำคัญและจำเป็นในด้านประวัติความเป็นมา ด้านภูมิศาสตร์และสภาวะการทางระดับชั้นในสังคมของภาษาที่นำมาวิเคราะห์ด้วย เพื่อให้การศึกษามีวิเคราะห์เป็นไปอย่างถูกต้อง จึงจำเป็นต้องกำหนดวิธีการที่เหมาะสมในการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ขึ้น

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

คำกล่าวต่อไปนี้ข้อใดถูกหรือผิด

	ถูก	ผิด
1. เสียงของแต่ละภาษามีลักษณะคงที่แน่นอน	☐	☐
2. Sound spectrogram ใช้ในการวิเคราะห์คลื่นเสียง	☐	☐
3. ภูมิศาสตร์ทางภาษาไม่คงที่แน่นอน เพราะผู้คนมักย้ายถิ่นเสมอ	☐	☐
4. เป็นเรื่องแปลกที่คำพูดมีหลายความหมาย	☐	☐
5. เรื่องของเสียงภาษาเป็นสิ่งที่ลึกลับไม่สามารถตรวจสอบได้	☐	☐

3.3 ยุคที่สามของพัฒนาการของภาษาศาสตร์ (ค.ศ.1925 - ค.ศ.1950)

การศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ที่กระทำกันโดยทั่วไปในสหรัฐอเมริกาตลอดระยะเวลาของศตวรรษที่ 19 และในช่วง 15 ปีแรกของศตวรรษที่ 20 ได้ดำเนินการไปในแนวเดียวกันกับที่นักภาษาศาสตร์ในทวีปยุโรปได้กระทำกันคือ ในด้านภาษาศาสตร์เชิงเปรียบเทียบทางประวัติศาสตร์ (Historical-comparative linguistics) และในด้านภูมิศาสตร์ของภาษา (Linguistic geography) ในระหว่างสงครามโลกทั้งสองครั้ง (ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2) การติดต่อระหว่างนักภาษาศาสตร์ในยุโรปและสหรัฐอเมริกาเป็นไปด้วยความลำบาก ทั้งในด้านการแลกเปลี่ยนข่าวสารในรูปวารสารและหนังสือต่างๆทางภาษาศาสตร์ก็ลดน้อยลง ในช่วงเวลานับสิบปีในระหว่างนี้การศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาได้ดำเนินไปโดยอิสระ แต่ก็ยังมีลักษณะคู่ขนานไปกับการศึกษาภาษาในยุโรป การพัฒนาการทางภาษาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาในช่วงเวลานี้ ได้เน้นหนักทางภาษาศาสตร์ด้านพรรณนา (Descriptive linguistics) ซึ่งได้อาศัยข้อมูลเป็นจำนวนมากจากภาษาอเมริกันอินเดียนในทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งมีอยู่มากกว่า 50 ตระกูลภาษาที่มีลักษณะที่แตกต่างกัน ในทางทวีปยุโรป การเคลื่อนไหวแตกต่างออกไป ได้มีนักภาษาศาสตร์ชื่อว่า Ferdinand de Saussure ได้สร้างผลงานไว้มากมายในการขยายวงการศึกษภาษาแบบวิทยาศาสตร์ ซึ่งรวมเอาการศึกษาแบบพรรณนาหรือแบบการพรรณนาถึงโครงสร้างของภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยไม่กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของภาษานั้น งานที่ de Saussure ทำไว้ไม่ได้อาศัยข้อมูลอย่างมากมายจากการวิเคราะห์ภาษาแบบพรรณนาที่ยังใช้กันอยู่ในยุคนั้น หากแต่เป็นการอภิปรายและแสดงให้เห็นถึงหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นพื้นฐาน ซึ่งได้กลายมาเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีสำหรับศาสตร์ทางภาษาพูดของมนุษย์

ท่านต่อมาคือ Edward Sapir ได้ฝากแนวทางใหม่ๆซึ่งทำให้ภาษาศาสตร์พรรณนาเป็นที่ยอมรับในทางวิทยาศาสตร์ได้ หนังสือชื่อ Language ซึ่งได้รับการตี

พิมพ์ในปี ค.ศ. 1921 มีอิทธิพลมากและได้มองภาษาที่จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยที่ไม่กล่าวถึงหรือเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของภาษา (Synchronic) ก่อนที่จะศึกษาภาษาในลักษณะการเปลี่ยนแปลง อาจเป็นในแง่เสียงคำพูด ฯลฯ จากจุดเวลาหนึ่งถึงจุดเวลาหนึ่ง (Diachronic) แต่ Sapir ก็ได้ให้ความสำคัญกับวิธีการศึกษาภาษาทั้งสองแบบนี้

ในยุคพัฒนาการของภาษาศาสตร์ในช่วงที่ 3 (ค.ศ. 1925-1950) นี้ ภาษาศาสตร์แบบโครงสร้างของนักภาษาศาสตร์อเมริกันเฟื่องฟูมาก ผู้ที่ขยายวงการศึกษาตามแนวของ Sapir ได้แก่ศาสตราจารย์ Leonard Bloomfield ได้จัดพิมพ์หนังสือเรื่อง Language ในปี ค.ศ. 1933 นับเป็นผลงานชิ้นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ของภาษาในระหว่างช่วง 35 ปีหลัง ในยุคนี้เอง ได้เพิ่มความเข้าใจเรื่องธรรมชาติและหน้าที่ของภาษามากขึ้น ซึ่งช่วยแก้ปัญหาในด้านการสื่อสารและความเข้าใจในการใช้ภาษาได้มากที่สุดทีเดียว

ข้อสรุปที่ได้จากการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ในช่วง 35 ปีหลังมีดังนี้

1) ภาษาประกอบด้วยโครงสร้าง (Language is structured) โครงสร้าง เป็นลักษณะพื้นฐานของทุกภาษาของมนุษย์ จึงทำให้เข้าใจและสื่อสารเรื่องราวที่สลับซับซ้อนได้ง่ายขึ้น ไม่ว่าจะเป็นภาษาของมนุษย์สมัยดึกดำบรรพ์หรือภาษาสมัยใหม่ต่างก็มีโครงสร้างพื้นฐานที่เข้าใจได้ง่าย ด้วยเหตุนี้ ภาษาของมนุษย์จึงเป็นชุมทรัพย์ทางปัญญาที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากสมัยโบราณจนถึงสมัยปัจจุบัน ความรู้และปัญญาของนักปราชญ์และผู้กล้าหาญของแต่ละกลุ่มในอดีตจะถ่ายทอดโดยผ่านภาษาของเขามายังชนรุ่นหลังที่สามารถ เข้าใจและพูดภาษานั้นๆ ได้

2) ภาษาประกอบด้วยเสียงที่พูดออกมาทางลำคอโดยผ่านฐานกรณ์ (ฐานที่เกิดของเสียงในปาก) และเสียงเหล่านี้จะมีลักษณะที่แตกต่างกันไปในภาษาต่างๆ เสียงที่บันทึกได้ว่าแตกต่างกันนี้ จะมีลักษณะโครงสร้างแตกต่างกันไปในแต่ละภาษา

3) โดยทั่วไปเสียงของแต่ละภาษาจะไม่ยากหรือง่ายในตัวของมันเอง มัน

จะยากหรือง่ายในการฟังหรือการออกเสียง เพราะเกิดจากรูปแบบของการศึกษาวิเคราะห์และแบ่งเสียงออกเป็นประเภทต่างๆของภาษาของผู้พูดแต่ละคน ผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษจะแยกความแตกต่างของเสียง /r/ และ /l/ ในคำที่มีหน่วยโครงสร้างที่ทำให้คำแตกต่างกันต่อไปนี้ได้เป็นอย่างดี

a. race/lace	d. correction/collection
b. ram/lamb	e. gentry/gently
c. river/liver	f. pray/play

แต่คนญี่ปุ่นเมื่อเริ่มเรียนภาษาอังกฤษใหม่จะพบว่าคำที่มีเสียงแตกต่างเป็นคู่ๆ ที่ยากมากแล้วข้างต้นนี้ทั้งออกเสียงยากและจับความแตกต่างไม่ได้ ไม่ว่าจะออกเสียงต่อเนื่องกันเป็นคู่ๆหรือฟังเสียงเดี่ยว ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้ คนญี่ปุ่นฟังไม่ออกว่ามีความหมายเหมือนกัน ต่างกันทั้งหมด หรือเหมือนกันสองประโยคและแตกต่างกันหนึ่งประโยค

- a. They took the long road home.
- b. They took the wrong road home.
- c. They took the wrong load home.

4) เด็กที่เรียนภาษาของตัวเอง ไม่เพียงแต่จะเรียนรู้หน่วยที่เหมือนกันหรือต่างกันในภาษาของตัวเองเพื่อรู้รูปแบบของคำและโครงสร้างทางไวยากรณ์ได้แม่นยำ และได้มากขึ้นเท่านั้น เขายังพัฒนาทักษะสำคัญในการรู้รูปแบบของคำและประโยคได้โดยไม่ต้องดูรูปคำนั้นๆก็ได้ ดังนั้น ถ้าเด็กขาดความรู้ในลักษณะสำคัญของโครงสร้างภาษาของตัวเอง ก็จะมีผลทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ภาษาอื่นอีกด้วย ความสามารถในการเรียนโครงสร้างของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาของตัวเองนี้ จะมีผลต่อการ

เรียนรู้ภาษาที่สองเมื่อตอนโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ นั่นคือผลการเรียนจะแตกต่างจากการเรียนภาษาที่หนึ่งมาก การประยุกต์หลักการนี้กับแง่อื่นของพฤติกรรมทางสังคมตามที่ Edward Sapir ได้แนะนำไว้ ทำให้ความหมายของภาษาทางวัฒนธรรมและสังคมเด่นชัดขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจปัญหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกันระหว่างภาษาและวัฒนธรรมในท้องถิ่นต่างๆ

5) หน่วยที่บ่งชี้รูปแบบของคำและประโยคในภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ไม่ได้ประกอบด้วยลักษณะสำคัญของเสียงสระที่เติมเข้ามาเป็นหน่วยหนึ่ง แต่ประกอบด้วยความแตกต่างในลักษณะของเสียง การเรียงลำดับ การกระจายและระดับของเสียง สิ่งเหล่านี้เป็นแต่เพียงลักษณะนามธรรม (Abstractions) ในทางกายภาพ แต่ละวัจนกรรม (speech act) จะประกอบด้วยคำต่อเนื่องของคลื่นเสียง ความถี่ที่มีแตกต่างกัน ความเข้มของเสียง ความยาวของเสียงและอื่นๆ โดยทั่วไป คลื่นเสียงที่เปล่งออกมา หรือได้ยินต่อเนื่องกันในบางขณะ จะไม่เกิดขึ้นซ้ำอีกในลักษณะเดียวกันตลอดไป เราจะเห็นความแตกต่างของเสียงจากการตรวจวัดที่แน่นอนและการบันทึกเสียงที่เที่ยงตรงได้ แต่ในกลุ่มทางภาษาศาสตร์ ความแตกต่างของวัจนกรรมสองหรือสามลักษณะอาจจะปรับให้เข้าอยู่ในรูปแบบที่ทำหน้าที่เดียว ดังนั้นจึงทำหน้าที่เหมือนกัน จากหลักการนี้ ทำให้กำหนดความหมายของ "ภาษา" ในลักษณะดังนี้ "ภาษาคือระบบของเสียงที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน ในลักษณะเดียวกัน และมีสถานะการณ์ที่มีลักษณะเด่นมากระตุ้น ทำให้เกิดการสนองตอบขึ้นในลักษณะอย่างเดียวกันด้วย"

Edward Sapir ได้ให้คำจำกัดความของภาษาไว้ในหนังสือชื่อ Language ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1921 มีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากที่ได้กล่าวมาแล้วว่า "ภาษาเป็นวิธีการสื่อสารทางความคิด อารมณ์และความต้องการของมนุษย์โดยเฉพาะ ไม่ใช่วิธีการที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ วิธีการสื่อสารดังกล่าวใช้ระบบของสัญลักษณ์ที่สร้างขึ้นด้วยความสมัครใจ"

กิจกรรมการเรียนรู้ 5

จงเขียนตอบสั้นๆ

1.ภาษาตามความเห็นของ Edward Sapir หมายความว่าอย่างไร

2.ใครเป็นผู้แต่งหนังสือชื่อ Language _____

3.de Saussure ได้สร้างผลงานด้านการศึกษาศาสตร์ไว้ด้านใดบ้าง

4.Synchronic study ศึกษาภาษาด้านใด_____

5.Diachronic study ศึกษาภาษาด้านใด_____

**3.4 ยุคใหม่ของการศึกษาทางภาษาศาสตร์ (ค.ศ.1950 ถึง ค.ศ.1960 และ
จาก ค.ศ.1960 ถึงปัจจุบัน)**

ในช่วงทศวรรษหรือช่วงเวลา 10 ปีของการพัฒนาการด้านภาษาศาสตร์ จาก
ค.ศ.1950 ถึง ค.ศ.1960 ซึ่งเป็นผลจากการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ในช่วง
เวลา 140 ปีที่ผ่านมา มีการเคลื่อนไหวใหม่ๆในวงการศึกษาศาสตร์ที่จะ
สรุปได้ดังต่อไปนี้

1) มีการประยุกต์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ไปใช้ในการเรียนภาษาและ
การสอนภาษาโดยนักภาษาศาสตร์หลายคน เช่น

- ศาสตราจารย์ Thomas R. Lounsbury แห่งมหาวิทยาลัย Yale ได้พยายามหระตุ้นให้ครูสอนภาษาอังกฤษและประชาชนผู้สนใจการอ่านหันมาสนใจในลักษณะที่สำคัญบางประการของความรู้ใหม่ทางภาษาศาสตร์ ซึ่งปรากฏในหนังสือ 3 เล่มคือ

1. English Spelling and Spelling Reform (ค.ศ.1902)
2. The Standard of Pronunciation in English (ค.ศ.1904)
3. The Standard of Usage in English (ค.ศ.1907)

- ศาสตราจารย์ Charles C. Fries ได้แต่งหนังสือเรื่อง The Teaching of the English Language ในปี ค.ศ.1927 ซึ่งได้พยายามถ่ายทอดความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาตามแบบวิทยาศาสตร์ในทางที่นำไปปฏิบัติได้ให้ครูสอนภาษาได้ทราบกันโดยทั่วไป ในเรื่องการใช้ภาษาโดยอาศัยความรู้ทางไวยากรณ์ คำศัพท์และการฝึกนิสัยทางภาษาในด้านเจตคติ (Attitude) และการใช้เครื่องมือช่วยสอน โดยอาศัยความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาแบบวิทยาศาสตร์มาตั้งแต่ ค.ศ.1925 นอกจากนี้ ยังมีหนังสือเล่มอื่นๆตามมามากหลายเล่ม เช่น American English Grammar (ค.ศ.1940) และท้ายสุดเรื่อง The Structure of English (ค.ศ.1952)

นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1925 เป็นต้นมา ได้มีการนำเอาความรู้ทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการแก้ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งเริ่มในปี ค.ศ.1938 นักภาษาศาสตร์ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนในด้านนี้ นอกจากศาสตราจารย์ Fries แล้ว ยังมีศาสตราจารย์ Kenneth L. Pike ซึ่งตีพิมพ์หนังสือเรื่อง Pronunciation ใน ปี ค.ศ.1942 หนังสือเล่มนี้ได้ใช้เป็นหลักในการศึกษาโครงสร้างของระดับเสียงในประโยคภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเป็นครั้งแรก ต่อจากนี้ได้มีความเคลื่อนไหวในการเอาความรู้ทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษมากขึ้น นักภาษาศาสตร์ นักการศึกษา องค์กรและสมาคม

ทางการศึกษาหลายแห่งได้ตีพิมพ์บทความและผลงานการวิจัย ในวารสารทางภาษาศาสตร์ประยุกต์หลายฉบับ

2) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) หรือบางครั้งก็เรียกว่าจิตภาษาศาสตร์เป็นการเคลื่อนไหวแนวใหม่ที่มีการนำเอาหลักการทางภาษาศาสตร์มาใช้ควบคู่กับความรู้ทางจิตวิทยา เรื่องนี้เป็นผลมาจากการสัมมนาระหว่างมหาวิทยาลัยในภาคฤดูร้อนซึ่งจัดขึ้นที่มหาวิทยาลัย Cornell สหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคมถึง 10 สิงหาคม ค.ศ.1951 และในปีต่อมา (ค.ศ.1952) ก็มีการตั้งคณะกรรมการด้านภาษาศาสตร์และจิตวิทยาของสภาวิจัยทางสังคมศาสตร์ (The Social Science Research Council) และในปี ค.ศ.1953 ศาสตราจารย์ Charles E.Osgood และ Thomas A. Sebeok ก็ได้รวบรวมผลจากการสัมมนาด้านภาษาศาสตร์ในภาคฤดูร้อนครั้งที่ 2 ซึ่งจัดขึ้นที่มหาวิทยาลัย Indiana เป็นรูปเล่มหนังสือชื่อเรื่อง Psycholinguistics : A Survey of Theory and Research Problems นับว่าเป็นต้นตำรับของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่มีผู้นำมาใช้อ้างอิงกันในสมัยต่อมา

3) มีการแปลภาษาด้วยเครื่องจักร (Machine Translation) เป็นการนำเอาหลักการและวิธีการใหม่ ๆ ทางภาษาศาสตร์มาใช้กับเครื่องสมองกลที่เรียกว่า Computer ในปี ค.ศ.1952 สถาบัน Massachusetts Institute of Technology (M.I.T.) ร่วมกับการประชุมนานาชาติทางภาษาศาสตร์ครั้งที่ 7 ณ กรุงลอนดอน ก็ได้จัดอภิปรายถึงเรื่องผลการวิจัยในด้านการนำเอาเครื่องคอมพิวเตอร์ มาใช้ในการแปลภาษา ที่เรียกว่า Machine Translation หรือ บางทีก็เรียกว่า Mechanical Translation หรือ Automatic Translation ซึ่งต่อมาได้มีการรายงานผลการวิจัยอย่างละเอียดในการประชุมนานาชาติครั้งที่ 7 ที่กรุง Oslo ประเทศนอร์เวย์ ในปี ค.ศ.1957

ความเคลื่อนไหวด้านการนำความรู้ทางภาษาศาสตร์มาใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์

ได้แพร่หลายออกไป จนในที่สุด ได้มีการตั้งแขนงวิชาภาษาศาสตร์เพิ่มขึ้นคือ ภาษาศาสตร์เชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical Linguistics) โดยศาสตราจารย์ Warren Plath แห่งมหาวิทยาลัย Harvard ได้เป็นผู้บุกเบิกภาษาศาสตร์แขนงนี้ ปัจจุบันนี้ก็มีภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์เพิ่มขึ้นอีก เรียกว่า Computational Linguistics ซึ่งได้อาศัยหลักการทางคณิตศาสตร์และคอมพิวเตอร์มาใช้ในการวิเคราะห์วิจัยภาษามากขึ้น

4) ไวยากรณ์แบบเพิ่มพูนและไวยากรณ์แบบปริวรรต (Transformational and Generative Grammar)

ความเคลื่อนไหวอีกส่วนหนึ่งในการนำเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาภาษาคือการวางหลักเกณฑ์ไวยากรณ์แบบที่เรียกว่า ไวยากรณ์เพิ่มพูน (Generative Grammar) และไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Grammar) หลักเกณฑ์เหล่านี้อาศัยต้นแบบความคิดจากศาสตราจารย์ Zellig Harris ซึ่งได้เขียนบทความเรื่อง "Discourse Analysis" (การวิเคราะห์ความต่อเนื่องในการใช้ความคิดทางภาษาที่สูงกว่าระดับประโยค) และศาสตราจารย์ Noam Chomsky ได้พัฒนาแนวคิดไวยากรณ์แบบปริวรรตขึ้นในระยะต่อมา โดยอาศัยหลักไวยากรณ์ที่สร้างประโยคต่าง ๆ จากประโยคพื้นฐานและเปลี่ยนแปลงไปเป็นประโยคต่าง ๆ ได้โดยใช้กฎโครงสร้างวลี (Phrase structure rules) และกฎแห่งการปริวรรต (Transformational rules) รายละเอียดจะได้กล่าวในบทต่อไปว่าด้วยระบบไวยากรณ์

5) การขยายตัวของความรู้ภาษาศาสตร์ไปสู่ศาสตร์แขนงอื่น ๆ เช่น ด้านสังคมวิทยา เรียกว่า สังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistics) มนุษยวิทยาภาษา ศาสตร์ (Anthropological Linguistics) จิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics) และภาษาศาสตร์เชิงวรรณศิลป์ (Stylistics) เป็นต้น

จึงกล่าวได้ว่า ปัจจุบันนี้ ความรู้ที่ได้จากการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ได้ช่วยให้การแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการศึกษาวิเคราะห์ภาษาและการเรียนรู้ภาษาให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และศาสตร์แขนงนี้ก็ได้รับความสนใจจากผู้รู้และผู้เชี่ยวชาญในสาขาอื่น ๆ เพิ่มขึ้นมากด้วย

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6

จงจับคู่ข้อความต่อไปนี้ โดยเขียนตัวอักษรหน้าหัวข้อทางซ้ายมือ

ก.

ข.

_____ 1. Charles C.Fries a. The Teaching of the English Language

_____ 2. Thomas R. Lounsbury b. The Standard of Usage in English

_____ 3. Noam Chomsky c. The Structure of English

4. Warren Plath d. Automatic Translation

_____ 5. การแปลภาษาด้วย e. Transformational Grammar

เครื่องจักร f. Mathematical Linguistics

4. การแบ่งขอบข่ายของวิชาภาษาศาสตร์

สารานุกรมบริเตนิกา (Encyclopaedia Britannica) ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 15 ค.ศ.1981(9) ได้แบ่งขอบข่ายของวิชาภาษาศาสตร์ออกเป็น 3 ลักษณะตามวิธีการศึกษา คือ

4.1 ภาษาศาสตร์แบบปัจจุบัน (Synchronic) คู่กับภาษาศาสตร์เชิงประวัติ (Diachronic)

1) การศึกษาภาษาแบบปัจจุบัน(Synchronic) ได้แก่วรรณคดีลักษณะโครงสร้างของภาษาในสภาพที่ปรากฏอยู่ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงวิวัฒนาการของภาษานั้นๆในอดีตที่ผ่านมา วิชาภาษาศาสตร์ในกลุ่มนี้จึงมีลักษณะเป็นแบบภาษาศาสตร์พรรณนา(Descriptive Linguistics) ซึ่งเน้นในลักษณะเด่นๆของภาษา เช่นในด้านเสียงที่เรียกว่า สัทวิทยา (Phonology) ไวยากรณ์ (Grammar) และอรรถศาสตร์ (Semantics) นอกจากนี้ ยังรวมถึงภาษาศาสตร์แบบเพิ่มพูน (Generative Grammar) ซึ่งอาศัยทฤษฎีแห่งการปริวรรต (Transformational Grammar)และทฤษฎีแห่งการลำดับชั้น(Stratification Grammar) เป็นต้น

2) การศึกษาภาษาเชิงประวัติ (Diachronic) เป็นการศึกษาความเป็นมาของภาษาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และศึกษาการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของภาษาในระยะเวลาที่ผ่านมาด้วย วิชาภาษาศาสตร์ในกลุ่มนี้ ได้แก่ภาษาศาสตร์ภาคประวัติ (Historical Linguistics) ซึ่งรวมการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาทางเสียง ทางไวยากรณ์ ความหมาย ตระกูลภาษาต่างๆ ตัวอักษรและการเปรียบเทียบภาษาที่ใกล้เคียงกันเพื่อดูว่ามีความสัมพันธ์กันเพียงไร บางครั้งก็เรียกว่า ภาษาศาสตร์เชิงเปรียบเทียบ

4.2 ภาษาศาสตร์ทฤษฎี (Theoretical Linguistics) คู่กับภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics)

1) ภาษาศาสตร์ทฤษฎี (Theoretical Linguistics) ได้แก่ภาษาศาสตร์ที่มีจุดประสงค์ในการสร้างทฤษฎีทั่วไปของโครงสร้างภาษา หรือกำหนดกรอบทางทฤษฎีทั่วไปเพื่ออธิบายลักษณะของภาษาที่นำมาศึกษา ลักษณะการศึกษาทั้งที่เป็นแบบปัจจุบัน (Synchronic) และแบบเชิงประวัติ (Diachronic) ที่ได้กล่าว

มาแล้ว มีลักษณะเป็นภาษาศาสตร์ทฤษฎีอยู่ด้วย เพราะเป็นการศึกษาภาษาโดยเนื้อหาในตัวของมันเอง และนำผลการศึกษามาสืบเป็นทฤษฎีเพื่อใช้ในการศึกษาวิเคราะห์และขยายความต่อไป

2) ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics) เป็นการนำเอาหลักการและข้อสรุปทางภาษาศาสตร์ไปใช้ในการศึกษาภาษาในหลายๆด้าน โดยเน้นทางการปรับปรุงการสอนการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น ภาษาศาสตร์ประยุกต์จึงอาศัยความรู้และหลักการจากภาษาศาสตร์ทฤษฎีมาใช้ในการทดลอง การกำหนดรูปแบบ และกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษา

4.3 ภาษาศาสตร์อนุภาค (Microlinguistics) และภาษาศาสตร์มหภาค (Macrolinguistics)

1) ภาษาศาสตร์อนุภาค (Microlinguistics) เป็นลักษณะของวิชาภาษาศาสตร์ที่จำกัดขอบเขตการศึกษาอยู่ในวงแคบ ซึ่งหมายถึงการศึกษาเฉพาะตัวภาษาโดยไม่คำนึงถึงภาษาในหน้าที่ทางสังคม เช่นศึกษาวิธีการที่เด็กเรียนรู้ภาษา ศึกษากลไกทางจิตวิทยาที่เป็นพื้นฐานรองรับการรับรู้และการใช้ภาษา ศึกษาหน้าที่ของภาษาในด้านวรรณคดี ทางด้านสุนทรียศาสตร์ (Aesthetic) และการสื่อสาร (Communication) เป็นต้น

2) ภาษาศาสตร์มหภาค (Macrolinguistics) รวมเอาการศึกษาภาษาทุกแง่ทุกมุม สาขาวิชาภาษาศาสตร์ที่มีลักษณะเป็นแบบมหภาคนี้ได้แก่

1. จิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguistics)
2. สังคมภาษาศาสตร์ (Sociolinguistics)
3. มนุษยวิทยาภาษาศาสตร์ (Anthropological Linguistics)
4. การศึกษาด้านภาษาถิ่น (Dialectology)

5. คณิตภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์

(Mathematical Linguistics and Computational Linguistics)

6. การศึกษารูปแบบการเขียน (Stylistics)

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 7

จงเขียนคำตอบสั้นๆ

1.Descriptive Linguistics เน้นลักษณะเด่นของภาษาในด้านใด

2.Generative Grammar แตกต่างจาก Transformational Grammar ในด้านใด_____

3.Theoretical Linguistics แตกต่างจาก Applied Linguistics ในด้านใด_____

4.Microlinguistics กับ Macrolinguistics เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร_ _ _ _ _

5.Psycholinguistics จัดอยู่ในภาษาศาสตร์หมวดใด_____

5. สรุป

5.1 ภาษาตามแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่หมายถึงภาษาของมนุษย์ ซึ่งเริ่มจาก ภาษาพูดเป็นภาษาที่แท้จริง ภาษาใช้ในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ภาษาเป็น สิ่งที่กำหนดขึ้นโดยมนุษย์อย่างมีระบบ ภาษาเป็นนิสัยและเป็นเรื่องเฉพาะตัว ภาษา ของชนแต่ละกลุ่มไม่มีของใครดีกว่าใคร หรือเลวกว่า หรือถูกต้องกว่า และภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลง ไปอย่างช้าๆและสม่ำเสมอ

5.2 ภาษาศาสตร์คือ วิทยาศาสตร์ทางภาษา เป็นการศึกษาธรรมชาติและ โครงสร้าง ตลอดจนการสื่อสารด้วยภาษาอย่างมีระบบ วิธีการที่นักภาษาศาสตร์ใช้ในการ ศึกษาภาษาเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เพราะมีการตั้งสมมติฐานและการพิสูจน์ หลักเกณฑ์ต่างๆ การศึกษาภาษาเป็นการศึกษาเนื้อหาในตัวของมันเอง มีใช้ในฐานะ เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง นักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่มักจะให้ความสนใจศึกษาและวิเคราะห์ ภาษานี้ในปัจจุบันมากกว่าการศึกษาประวัติความเป็นมาของภาษา

5.3 การนำเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาภาษาได้เริ่มมีมา นานแล้ว แต่เพิ่งจะนำมาเปิดเผยต่อสาธารณชนเมื่อช่วงสิบห้าปีแรกของศตวรรษที่ 19 นี้เอง ในช่วง 50 ปีแรกของการศึกษาภาษาคือระหว่างปี ค.ศ. 1820 ถึง ค.ศ. 1875 เป็นการเริ่มยุคใหม่ของการศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ จากผลงาน ของนักภาษาศาสตร์รุ่นบุกเบิกเช่น Erasmus Rask และ Jakob Grimm และอีก หลายท่าน พบว่าภาษามีลักษณะไม่หยุดนิ่ง จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การ เปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีรูปแบบคงที่แน่นอน จะเห็นได้จากภาษาที่เจ้าของภาษาใช้กัน ซึ่งใช้เป็นมาตรฐานในการศึกษาด้านการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จากปลายศตวรรษที่ 19 ถึงเริ่มต้นศตวรรษที่ 20 การศึกษาภาษาได้เน้นด้านเสียงของภาษาซึ่งได้มีการ เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน การใช้คำมีการเพิ่มความหมายมากขึ้น และบทบาทของ ภาษาก็นับว่ามีมากขึ้น เมื่อมาถึงช่วงที่สามจาก ค.ศ. 1925 ถึง ค.ศ. 1950 การศึกษา ภาษานี้ในยุโรปและอเมริกาได้คู่ขนานกันไป ในทางอเมริกา ได้มีการศึกษาภาษาแบบ

วรรณคดี ได้วางทฤษฎีทางภาษาในด้านโครงสร้าง การเกิดของเสียง เรื่องหน่วยของคำพูด ทำให้การกำหนดระบบต่างๆของภาษาก็มีลักษณะแน่นอนขึ้น จากตอนกลางของศตวรรษที่ 20 คือ ค.ศ.1950 จนถึงปัจจุบัน การศึกษาภาษาแบบวิทยาศาสตร์ได้ขยายตัวมากขึ้น ได้มีการนำเอาความรู้ทางภาษาศาสตร์ไปผนวกเข้ากับความรู้ในศาสตร์สาขาอื่น เช่น จิตวิทยา ทำให้เกิดวิชาจิตวิทยาภาษาศาสตร์ขึ้น ภาษาศาสตร์กับสังคมวิทยาเป็นสังคมภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์กับคณิตศาสตร์และวิชาคอมพิวเตอร์เป็นคณิตภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ในปลาย ค.ศ. 1925 เป็นต้นมา ได้มีการนำเอาความรู้ทางภาษาศาสตร์ไปประยุกต์ในการสอนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและเป็นภาษาต่างประเทศ จึงทำให้วิชาภาษาศาสตร์มีบทบาทในทางวิชาการศึกษามากขึ้น

5.4 ขอบข่ายของวิชาภาษาศาสตร์แบ่งออกได้เป็นหลายลักษณะ เช่นในลักษณะการศึกษาภาษาในปัจจุบัน (Synchronic study) การศึกษาภาษาเชิงประวัติ (Diachronic study) ภาษาศาสตร์ทางทฤษฎี (Theoretical Linguistics) ภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Linguistics) จนกระทั่งการแบ่งวิชาภาษาตามลักษณะเนื้อหา เช่นการศึกษาเนื้อหาของภาษาในวงแคบแบบเฉพาะเจาะจง เป็นการศึกษาตัวภาษาใดภาษาหนึ่งโดยไม่คำนึงถึงหน้าที่ของภาษาในสังคม เรียกว่าภาษาศาสตร์แบบอนุภาค (Microlinguistics) และการศึกษาภาษาในวงกว้าง โดยรวมถึงการนำเอาศาสตร์แขนงอื่นมาใช้ด้วย เรียกว่า ภาษาศาสตร์แบบมหภาค (Macrolinguistics) เช่นวิชาจิตภาษาศาสตร์ สังคมภาษาศาสตร์ เป็นต้น

6. การประเมินผลท้ายบท

คำสั่ง ให้เลือกคำตอบที่ถูกต้องมาเพียงคำตอบเดียว จากคำถามต่อไปนี้

1. ภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์มีลักษณะเช่นไร
 1. ตัวหนังสือที่มนุษย์เขียนขึ้น
 2. นิสัยหรือพฤติกรรมของมนุษย์
 3. เสียงที่มนุษย์เปล่งออกมาเป็นคำพูด
 4. สื่อที่ถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของมนุษย์
2. จุดเด่นของการศึกษาภาษาที่เรียกว่าภาษาศาสตร์ คือข้อใด
 1. การศึกษาภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารต่างๆ
 2. การศึกษาวิธีการทำงานของนักวิทยาศาสตร์
 3. การศึกษาในเชิงวิเคราะห์เพื่อค้นหาคำตอบเกี่ยวกับภาษา
 4. การศึกษาภาษาในฐานะเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร
3. นักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่ให้ความสำคัญต่อการศึกษาภาษาข้อใด
 1. ภาษาพูด
 2. ภาษาเขียน
 3. แหล่งวรรณกรรมสำคัญๆ
 4. พัฒนาการของภาษาในระยะเวลาที่ผ่านมา
4. นักภาษาตามแนวทฤษฎีศึกษาด้านใด
 1. ปัญหาในการเรียนรู้ภาษา
 2. เนื้อหาของโครงสร้างและไวยากรณ์
 3. ประวัติความเป็นมาของภาษา
 4. ปัญหาการวิเคราะห์ภาษาในแต่ละสมัย
5. การศึกษาภาษาตามแนวใหม่ในระยะแรกๆ (ค.ศ. 1820 ถึง ค.ศ. 1875) ให้ความสำคัญด้านใดมากที่สุด
 1. การเปลี่ยนแปลงของภาษา
 2. ลักษณะของเสียงในแต่ละภาษา
 3. โครงสร้างที่เป็นลักษณะพื้นฐานของแต่ละภาษา
 4. การประยุกต์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ไปใช้ในการเรียนการสอนภาษา

6. จากคำตอบในข้อ 5 คำตอบใดเป็นจุดเน้นของการศึกษาภาษาในระยະที่สอง
(ค.ศ.1875 ถึง ค.ศ.1925)
1. 1
 2. 2
 3. 3
 4. 4
7. จากคำตอบในข้อ 5 คำตอบใดเป็นจุดเด่นของการศึกษาภาษาในระยະที่สาม
(ค.ศ.1925 ถึง ค.ศ.1950)
1. 1
 2. 2
 3. 3
 4. 4
8. จากคำตอบในข้อ 5 คำตอบใดที่เป็นการเคลื่อนไหวทางการศึกษาภาษาใน
ยุคใหม่ (ค.ศ.1950 ถึงปัจจุบัน)
1. 1
 2. 2
 3. 3
 4. 4
9. ข้อใดเป็นภาษาศาสตร์มหภาค
1. จิตวิทยาภาษาศาสตร์
 2. สังคมภาษาศาสตร์
 3. ภาษาศาสตร์ภาคทฤษฎี
 4. ข้อ 1 และข้อ 2 ถูก
10. ภาษาศาสตร์ในยุคปัจจุบันมีลักษณะแตกต่างจากภาษาศาสตร์ในระยะแรกๆ
อย่างไร
1. เน้นในด้านทฤษฎีมากกว่าการประยุกต์
 2. ไม่ค่อยให้ความสนใจทฤษฎีเท่าที่ควร
 3. ความรู้ทางภาษาจำกัดวงอยู่เฉพาะในหมู่นักปราชญ์
 4. มีการประยุกต์ความรู้ทางภาษาศาสตร์ไปใช้ในศาสตร์แขนงต่างๆมากขึ้น

Endnotes

1. Miles V. Zintz. The Reading Process: The Teacher and the Learner 2nd ed. (Dubuque, Iowa: WMC.,1977), 56-58.
2. T. L. Harris and R. E. Hodges, eds., A Dictionary of Reading and Related Terms (Newark, Delaware: Inter. Reading Assn.,1981), 182.
3. อุดม วรรณสิขิตติก, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521), 182.
- 4,5. วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์, ภาษาและภาษาศาสตร์ (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2521), 6 .
- 6,8,9. J. Lyo, "Linguistics," The New Encyclopaedia Britannica Helen Hemingway Benton, Publisher, (Chicago ,1981 ed.), 992.
7. Charles E. Fries, Linguistics and Reading (New York: Holt, Rinehart and Winston, 1962), 35-92.